

'Lùi' có nghĩa là tun mà khô dài có ch số bét cho, còn gói là tun lài quá, cũng một tung thúi thúng một i

Hìnn đem gia đình sang du lịch Paris . Khi hìnn về a tết nghỉp Có Nhân Văn Khoa thì miền Nam thay đổi chú đổi, và mỗi i ngó i trở thành thút nghỉp. Hìnn may món thúa hìnng một miền ng đổi t rết róng là ngay ngoài ô Saigon , hìnn canh tác miền ng đổi t đó, trồng rau quá, nuôi gà về t, một một quán cà phê nhé đổi sóng qua ngày. Thị giá rõnh rõi hìnn nghiên cứu về một môn học mà hìnn gói là môn 'ngôn số'.

Hìnn nói ngôn số tiếng Pháp là philologie, tôi chéng hiểu gì có . Hìnn giái thích đó là môn học nghiên cứu lịch số, cứu trúc và cách tạo thành cáa ngôn ngó. Tôi vền mù tết. Năm 1980, hìnn nhé tôi tìm mỗi i bán nhà và đổi t lợy mỗi i lòng vàng về t biên. Tôi tìm không ra, và hìnn là lỗi. Không ngó nhé thú mà là may. Gỗn đây nhà đổi t vùn về t lén giá, hìnn bán một phốn khu đổi t và trở thành triều u phú đô la. Hìnn béo tôi :

- Bôn ba không qua thúi vền. Mày xông xáo nhé thú mà cuội cùng lài chóng ra gì so về i tao. Cái nhà mày hài bé nhé đổiy. Tao là một sốn phốm cáa tử đoan xã hài. Chúng nó ăn hài là và buôn lượu, nhéu tiến bén quá phối mua nhà đổi t đổi t y, nhé thú mà tao giàu số . Tao bán hìnn năm ngàn mét đổi t đổi c vài ngàn cây, sau khi lịch số một vài trăm cây.

- Lịch số ?

- À, đó là một tiếng một - hìnn có i to. Bây giá ngó i ta không nói là đút lót hay đoa hài là néa,

xưa rồi ! Bây giờ người ta nói là 'lịch sử'. Lịch sử trở thành một đồng thời. Làm cái gì cũng phải i lịch sử mãi xong; không biết lịch sử thì không sống được. Tao nhỉ một thời bến lau lô lịch sử giùm mãi bán đồng cỏ mì ng đốt cháy. Thời gian nhỉ đó đồng cỏ một trăm cây tiễn lùi.

- Tiễn lùi ?

- Đó cũng là một từ; mãi nữa. 'Lùi' có nghĩa là tiễn mà kể đồng cỏ lịch sử bắt cho, còn gởi là tiễn lùi quay, cũng một tiếng thời thèo ngài mãi. Nó đói năm trăm cây nhung lùi cho mãi trăm cây.

Hòn tảng vỗ tôi một cái túi xách tay Louis Vuiton và nói đó là là một túi mìn. Hòn giờ thích 'mìn' cũng là tiễn mãi xuôi tay, dùng thay cho 'thời trang', hay 'mìn' trống đây. Hòn cho tôi một sỏi-mi lõa và nói đó là lõa thời chả không phai lõa đéo.

Tôi hỏi lõa đéo là gì thì hòn phá lên cười :

- Mày lõi thời quá rồi.. Bây giờ trong nước người ta không nói là 'giờ' nữa mà nói là 'đéo'. Hàng đéo, bông đéo, râu đéo, thuỷc đéo.

Tôi, sặc nhỉ ra hòn là một nhà ngôn ngữ, bèn hỏi hòn:

- Thời mày nghĩ gì về nhung tết mai này ?

Hòn bông trở thành nghiêm trang, tròn mộc một lúc rồi nói :

- Ngôn ngữ của dân tộc nào cũng giao tiếp với lịch sử. Cái gì thời trung cổ và lâu dài cũng trở thành ám ảnh rồi đi vào ngôn ngữ. Mày thời xem, ngôn ngữ của nước nào cũng xoay quanh hai từ 'có' và 'là', être et avoir, to be and to have. Ngôn ngữ Việt thì không có gì cả mà cũng chẳng là gì cả, chả có cái thân phận nô lô, bao bọc lõi và đối triền miên, vì thời mà đồng thời căn bản của tiếng

Ví̄t là 'ăn'.

Th̄ng b̄i thì ḡi là ăn thua, th̄ng nào th̄ng thì có ăn, th̄ng nào thua thì đói; sinh hōt ngh̄
nghīp thì ḡi là làm ăn, v̄ ch̄ng ăn , ăn n̄m v̄i nhau, nói chuȳn là ăn nói, r̄i ăn ý, ăn nh̄nh,
ăn kh̄p... Ngay c̄ lúc ch̄i nhau cũng cho ăn cái này cái kia, r̄a nhau là đ̄ ăn mày, ăn nh̄t,
ăn c̄p, ăn gīt. Cái gì cũng ăn c̄ vì đói quanh năm, lúc nào cũng b̄ mīng ăn ám nh̄nh

H̄n d̄ng l̄i m̄t lúc r̄i nói tīp :

- Nhân lōi tīn trīn qua các th̄i k̄ đ̄ đá, đ̄ đ̄ng, đ̄ s̄t. Chúng ta còn có th̄i k̄ đ̄ đ̄u.
N̄̄c mình đang th̄i k̄ đ̄ đ̄u. Bây giờ cũng th̄, cái gì cũng đ̄u cáng c̄. Chính quȳn đ̄u,
Nhà N̄̄c đ̄u, nhà tr̄̄ng đ̄u... Cái gì cũng đ̄u c̄ nên đ̄u hīn dīn m̄t cách tr̄̄n áp qua
ngôn nḡ.